

Вогонь

Автор:

Алла Марковська

Вогонь

Алла Марковська

Війна Сфери #1

«Вогонь» – це перша частина серії під назвою «Війна Сфери» української письменниці і художниці Алли Марковської. Світ, в якому відбуваються події, існує уже безліч тисячоліть і його мешканці живуть в мирі і злагоді. Та війна уже близько... Сюжет книги розповість про початок міжгалактичної війни, яка охопить своїм полум'ям декілька планет і безліч рас. Для більшості ця війна стала несподіванкою, та чи не була вона спланована заздалегідь якимись таємничими силами?..

Алла Марковська

Вогонь

Планета Ргодкасон

Ленора вперше за десять років отримала дозвіл прилетіти на рідну планету. Несподівано король вибачив їй зраду.

Сестра і дружина ледь вмовили Гела залишитись на калтокійському флагмані. Гел попереджав, що то пастка, та Ленора хотіла побачити батька і бабцю, а ще відчувала родинний обов'язок познайомити їх з Айре. Тому Гел відпустив

дружину, але пообіцяв їй: якщо вона несподівано опиниться за ґратами, то він розбере її рідну планету на протони.

Ленору на батьківщину привезла Мілен на космічному галактичному катері, що мав назву Летос.

Та калтокійському бойовому катеру дозволили посадку тільки на загальному космодромі. Пояснили тим, ніби Летос – військовий катер і не має права на вторгнення до мирної планети. А космодром – то нейтральна територія під охороною космічного патруля.

Ленору зустріли, як належало за статусом зустрічати представницю королівського роду. Несподівано, прямисінько на космодромі, з квітами і військовим почтом її привітала королівська родина – батько, бабця. А ще охоронці, журналісти та якісь незнайомці, цікаві до подібних гучних подій.

Усі раділи, наче не було вигнання, наче у неї не забрали всі права громадянина, а головне, наче у неї не відібрали статус лікаря зоряного флоту. Неначе ще рік тому не вимагала спільнота її рідної планети суду і суворого покарання, звинувачуючи жінку у державній зраді.

Дядько король, звичайно, не приїхав.

Планета Над

На планеті Над війну назвали громадянською. У галактичних новинах повідомляли, що незмінні, справжні люди наважилися протистояти агресивним і кровожерливим сусідам по планеті. Наважилися повстати проти чудовиськ, схильних до моторошної трансформації.

Представники інших планет, а особливо релігійні громади, котрі проповідували, ніби звіролюди – монстри, створені страшними звіробогам, та й просто люди чи організації, небайдужі до планетарної трагедії, забезпечували повстанців зброєю й продовольством. Тим самим підтримуючи військовий конфлікт.

Громада емігрантів із Над, що розселилася по Всесвіту, у ці важкі для рідної планети часи не залишилася бездіяльною. Крім продовольства і ліків, вони вирішили, що найголовніше для погашення війни буде розібратись у ситуації і довести Всесвіту, що на Над почалася не громадянська війна, а справжнє вторгнення військ могутніх космічних формувань. Громада зібрала групу розслідування, запросили журналістів із Пателли і Тетанни. Найняли вони також малий загін калтокійських найманців для супроводу і охорони незалежних журналістів.

Планета Над знаходилась у чотирьох п'ятидесятих першому галактичному квадраті дев'ятої незалежної галактики. Планета – суцільна суша, де темними віконцями блищать світлі солені і темні прісні озера. Материк, немовби сіткою, оповитий повноводими широкими ріками та маленькими стрімкими річечками. Гірські масиви під ковдрою старих лісів. Неосяжний степ. Загадкові низини, де над зрадливими болотами стеляться непроглядні тумани. На рівнинах невеликі невисокі міста потопають у зелені й квітах. Навколо міст – широкі, неосяжні поля.

Надійці – люди другого типу органіки з білковою основою клітин, теплокровні, середнього космічного зросту. У надійців світло-жовта шкіра і темно-жовте волосся. Надійці в середньому жили чотирьох років, таких у космосі називали – вічні. Кожен п'ятий із надійців мав схильність до трансформації. Змінні, котрих згодом почали називати латорами, переважно жили подалі від міст у горах на хуторах.

До війни змінні й незмінні на планеті Над мирно співіснували: торгували, обмінювалися досвідом, еднались у сім'ї. Перевертні займалися мисливством й скотарством. Виробляли меблі й, згодом, електроніку. Незмінні мешкали у містах на рівнинах, займалися землеробством, виробляли метал й різноманітні машини.

Люди Над ніколи раніше навіть за територію не боролися. Вони не знали страху й не мали уявлення, що таке злочин, не кажучи вже про вбивство. У мові жителів Над не існувало слів негативного забарвлення. До того часу, поки одна з рівнинних общин землеробів не зустрілася з представниками інших планет й не дозволила побудувати біля свого міста космодром.

Після того, вперше на планеті, знайшли пошматоване пазурами великого звіра тіло дівчини-незмінної. Виявилось, що вона була нареченою перевертня. Нареченого звинуватили у вбивстві, хлопець втік у гори, начебто зумисне підтверджуючи свою провину.

Містами поширювали чутки, що гірські перевертні – латори, насправді вовки, котрі набувають людської подоби, а не люди, що перекидаються у вовків. Та що їм для перетворення потрібна людська плоть. Тому, виявляється, латори вбивали людей й раніше, адже люди щезали? Не просто так вони зникали.

З часом почали чи то натякати, чи то попереджати, особливо по телебаченню й радіо на так званих каналах «правди», що у гори іздити небезпечно.

Наче на підтвердження зникла група учнів з рівнини. Двадцять дітей і два вчителі поїхали відпочивати у гори й не повернулися. За три дні їх почали шукати. Стільки страшних звинувачень кричали тоді у ефірі! Шукали дітей і вчителів чотири дні. Горяни пропонували допомогу. Жителі рівнини від допомоги з жахом відмовилися, назвали горян лицемірами.

Знайшли зниклих в ущелині, звичайно ж, пошматованих іклами.

Наступного дня жителі тієї ферми, де пропонували допомогу у пошуку зниклих дітей, отруїлися. У водорозподільник хтось кинув мертву тварину.

Ще за день невідомі перестріляли стадо корів у сусідній гірській долині. Не пошкодували й пастуха.

Про цю страшну подію зняли фільм. Жахливу кінострічку, у якій було багато кривавих подробиць. Звинувачували один одного. Не чули один одного. Проклинали. Дивний червоний ідкий дим, схожий на болотяний туман, плив зранку над бруківкою містечок. Нові газети, комп'ютерна інформаційна сітка й телебачення так званого каналу «Правда» посилювали непорозуміння відвертою брехнею. Надійці почали зачиняти на ніч двері, ставити на вікнах ґрати.

Підбурені брехунами, знавіснівши від страху, люди вбили молодого хлопця з гір. Зібрався натовп і розірвав латора тільки тому, що той був одягнений у гірські черевики. У горах вбили дві сім'ї незмінних і кинули тіла на площі маленького містечка. Горяни запевняли, що не причетні до того страшного вбивства, та їх і раніше ніхто не слухав. Шептуни були переконливіші.

З'явилися дивні зағони, начебто народного ополчення, почулися вже у лісах і горах, на рівнинах і долинах постріли та вибухи. Жителі рівнини думали, що то

проти них виступили озброєні горяни. Жителям гір здалося, що мирні хлібороби збожеволіли і взяли до рук зброю. Народне ополчення і справді зібралося, коли бомби почали падати на будинки незмінних. Ніхто й не замислювався, що у горян ніколи не було такої зброї. Шептуни запевняли, що латорам постачають зброю з космосу інші почвари, аби знищити незмінних. Й почали на планеті Над вбивати горян, вовків псів і навіть котів. Червоний дим й далі плив над бруківкою у містечках, посилюючи агресію. Ширилося безумство планетою. За два галактикона[1 - Галатикон – 50 днів, по 36 іто (години). Сен (рік) – дев'ять галактиконів.] планета наче закипіла.

Посольства інших планет швидко евакуювали спочатку своїх посланців і торгових агентів, а потім усіх своїх громадян.

Офіційно прилетіли професійні солдати, яких начебто запросили керівники місцевих ополчень. Сформувалася правдива армія. Прибулі найманці тепер не крилися і не намагалися переконати місцевих, що вони на тій чи іншій стороні, вони заробляли тестоли. Все інше – справа журналістів, ті покажуть події так, як це потрібно інтриганам із Тетанни, котрі зчинили це протистояння. Адже сценарій стандартний. Перевірений...

Перевертні мусили захищатися. Молоді горяни зрозуміли, що бездіяльність старшого покоління призведе до винищення народу гір, й теж зібрали озброєні загони. Ховаючись у печерах, вели партизанську війну. Вони швидко усвідомили, з ким мають воювати, але їх ненависть палала до усіх прибульців без винятку. Тільки перевертням на початку вони ще вірили. Та згодом зрозуміли ще одну страшну правду: подібні їм прибульці зі здатністю трансформації вчинили багато звірств на рівнинах, посилюючи страх і ненависть. Тож горяни залишилися самі.

На планеті Над забували слова: мир і спокій.

Тільки ті міста, що знаходилися далеко на заболочених рівнинах, жили, здавалося, мирним життям, але війну відчували й вони. Хоча поки ще це була нестача м'яса, яке раніше купували у горян, і припинення поставки електронних приладів.

* * *

Миротворці з сусідньої планети Ргодкасон пропонували допомогу надійцям. Горяни їх обстріляли. Жителі рівнини, навпаки, попросили допомоги.

Про ргодкасонців говорили у Всесвіті тільки гарне: довговічні й прекрасні, мудрі й чисті. Їх життя тривало у середньому близько двохсот тисяч років, бо в цієї космічної раси була здатність до миттєвої регенерації. Розповідали – ці білі істоти з добрим серцем завжди допомагають слабшим, тим, хто потребує допомоги. Навіть до війни ргодкасонці частенько прилітали до надійців: привозили ліки, допомогли позбутися багатьох страшних хвороб. Тож у такі важкі часи їх підтримка була безцінною.

Біля напівзруйнованих міст Над лягли на поверхню десять велетенських дванадцятифредових кораблів-шпиталів. Ргодкасонці розгорнули польові шпиталі у їх передмісті. Своєчасно, бо планетою поповзли страшні епідемії забутих смертельних хвороб. Ослаблені, голодні, поранені надійці – легка пожива для вірусів і бактерій.

Ргодкасонці не намагалися зрозуміти причину планетарної війни між місцевими видами розумних. Вони ніколи і ніде не приймали нічию сторону, намагалися не брати до рук зброї. Ргодкасонці годували голодних, лікували поранених, рятували втікачів, організовували табори для біженців.

* * *

На космодромі столиці, під захистом міцного куполу силового поля, розгорнули похідний шпиталь і тимчасовий табір для біженців. Сюди прибували космічні пороми, що вивозили біженців на безпечну територію, й навіть на космічну базу ргодкасонців, яка знаходилась на орбіті планети.

Ргодкасонці з жахом дивилися на міста біля космодромів, забарвлені у кольори гниття й попелу, різав нях страшний запах горілого і мертвого. Гравітаційні платформи, захищені силовим полем, почали патрулювати вулиці між завалів із зруйнованих бомбами будинків. Там, де мертві тіла нікому було ховати. Там, де худі, обірвані й голодні люди розбирали голіруч завали з надією знайти під ними живих. Там, де брудні діти, схожі на живі скелети, блукали, загублені серед суцільної розрухи. Там, де за платформами миротворців із чорних, як сліпі зіниці, вікон через приціли снайперських старих та сучасних гвинтівок вороже слідували зіркі очі ополченців. І силове поле гравітаційних платформ

здригалося від вибухів і куль із далекобійних гвинтівок. А ргодкасонці не розуміли ворожості, адже вони допомагали людям. За що ж їх намагаються вбити?...

Не зрозуміти ім, чесним і гордим, що стріляли у них прибулі з інших планет найманці, вічні шукачі наживи, ті скалічені душі, що не можуть жити у мирі й повсякчас шукають війни. Ті, котрих залюбки використовували політики у своїх військових іграх.

Ргодкасонські миротворці – чистенькі, цивілізовані, у сучасних сірих бронезилетах, захищені з голови до ніг, але не озброєні, виходили на руїни безстрашно, наче легендарні ангели[2 - Ангели – довгожителі, що володіють цілительською магією. Тонкоматеріальні істоти, котрі можуть набути будь-який образ. З планети Агалла.] з довоєнних казок. Вони підбирали поранених, робили щеплення, ховали мертвих, роздавали коробки з їжею, пляшки з чистою водою. А в місті почалася епідемія невідомої хвороби, що знищувала людей сотнями. Засліплені горем і підбурені кимсь надійці звинуватили ргодкасонців, що вони розповсюджують смерть.

Миротворці й лікарі все ще не зважали на агресію місцевих. Адже люди багато втратили, навколо війна, до них потрібно ставитись лагідно, з розумінням. Сміливо заходили білі рятівники у глиб розвалин, поки декількох із них не викрали невідомі. Наступного дня голі тіла білошкірих давніх підкинули до шпиталю на космодромі. Їх обрубані голови з білим волоссям насадили на дротяний паркан.

Наступного дня вибухнула одна платформа: налетіла на повітряну міну, оснащenu дестабілізатором силового поля. (Нова розробка військової інженерії, звичайно, не місцевого виробництва. На планеті Над зброї не виготовляли навіть під час війни. Не вмiли).

Ліки, пакети з їжею розкидало по вулиці вибухом. Поки миротворці прийшли до тями, люди все розікрали, ще й зброю захопили. Санітару відтяли голову. Хтось підказав, що Ргодкасонців тільки так можна убити...

Капітан корабля-шпиталю наказав поставити на платформи міношукачі й нікому не виходити з під дії силового поля гравітаційної машини. Під час зупинок посилювати захист і чекати, поки люди вийдуть до лікарів самі.

* * *

У той день відправляли на базу два пороми з важкопораненими. Пороми піднялись у небо, вибухнули й впали.

А потім прийшло пізне застереження від штабу ополчення. Виявляється, заради безпеки населення планети Над, народне ополчення поставило в атмосфері силове захисне поле, посилене пастками з гравітаційних мін. Це поле також блокувало сигнали телепатичного зв'язку.

Силіві установки поля лежали на поверхні планети, мали вигляд великих металічних куль розміром із середній космічний корабель. Біля кожної установки ополченці залишили загін охорони.

У той день, під виглядом біженців, на територію космодрому зайшов загін ополченців. Вояки так званої визвольної армії, треновані чоловіки й жінки, витягли з під лахміття зброю і почали стрілянину. Опісля забрали харчі та медикаменти зі складу. Спустошений склад підпалили, захопили одну з гравітаційних платформ і втекли. Звичайно, ніхто у них бойовими не стріляв, тільки паралізуючими.

А ввечері все відбувалося швидко й страшно. Спочатку на космодром упав корабель: підірвався на небесному мінному полі. Потім над космодромом з'явилися великі бойові гравітатори. У гучномовці повідомили, що ргодкасонці порушили якісь закони безпеки і винні у тому, що ворожий корабель намагався пробити планетарний захист. Відразу, як доповнення до тих слів, пролунав вибух. Ргодкасонський корабель-шпиталь розірвало навпіл. З ворожих гравітаційних платформ полився вогонь. То був важкий горючий газ, що стелився над поверхнею планети. Реакція горіння того газу тривала, поки під куполом силового поля залишалась хоч крапля повітря. Наметове містечко з пластикових контейнерів відразу спалахнуло. І пожежа без перешкод захопила територію космодрому. Люди перелякано бігали серед вогню й диму, шукаючи порятунку. Надійці перетворювалися на факели, падали із страшними криками. Та тих, кому вдавалося вирватись із вогняного пекла, розстрілювали ополченці.

Кінець ознакомительного фрагмента.

notes

Примечания

1

Галатикон – 50 днів, по 36 іто (години). Сен (рік) – дев'ять галатиконів.

2

Ангели – довгожителі, що володіють цілительською магією. Тонкоматеріальні істоти, котрі можуть набути будь-який образ. З планети Агалла.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/markovs-ka_alla/vogon

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)